

Рим установява видението — число единадесет

*Разбиране на тройното приложение на пророчеството: 11
септември 2001 г. и последният процес на изпитване за
лаодикийския адвентизъм*

Jeff Pippenger
2024-08-30

Точно както 11 август 1840 г. потвърди правилата, възприети от Милър, така след 11 септември 2001 г. за онези, които бяха готови да видят, стана ясно, че пророческите принципи, възприети от Future for America, бяха истинската библейска методология на късния дъжд, както е изложена в двадесет и осма глава на Исая. Прилагането на реформена линия върху реформена линия, както е представено в свещената история, установи, че 11 септември 2001 г. беше повторение на 11 август 1840 г.

Видя се, че както могъщият ангел от Откровение 10 слезе през 1840 година, така Той предобрази Своето слизване през 2001 година. И двата ангела слязоха, когато се изпълняваше пророчество за исляма. Тогава движението нарасна, когато мъже и жени откликнаха на ефикасността на методологията. Ръководството на лаодикийския адвентизъм от седмия ден бе отминато във времето на края през 1989 година, и сега тази църква навлезе в своя последен процес на изпитване, когато Господ започна да избира движението на третия ангел за Свои говорители в последните дни.

Едно върховно правило сред правилата, дадени за последните дни, беше тройното приложение на пророчеството. Особено тогава беше така с тройното приложение на трите горко, което тъй ясно потвърждаваше събитието от 11 септември 2001 г. Когато тази истина беше честно изследвана, онези, които тогава бяха водени към „старите пътеки“ на Еремия, със сърца, търсещи истината, разпознаха пророческото изпълнение, заедно с валидността на правилата за пророческо тълкуване, възприети от движението на третия ангел, като действително валидни.

Бе видно, че правилното пионерско разбиране за историята на първото „горко“ в деветата глава на Откровение представляваше исляма. Бе видно, че лъжепророкът Мохамед е царят на тази история. В тази история ислямът щеше да нападне Римската империя, а начинът им на воюване бе конкретно определен като нанасяне на удар внезапно и неочаквано. В това отношение се разбираше, че самият начин на воюване на исляма осигурява етимологичните корени на думата „assassin“. В тази история ислямът щеше да поразява армиите на Рим и този период завършваше под линията на едно сто и петдесетгодишно времево пророчество. Когато това времево пророчество завърши на 27 юли 1449 г., започнаха времевото пророчество и историята на второто „горко“.

Започна друго времево пророчество от триста деветдесет и една години и петнадесет дни, което завърши на 11 август 1840 г. В тази история владетелят, който представляваше пророческото дело на исляма, беше Отман, който бе предобразен от Мохамед в историята на първото горко. Девета глава казва, че в историята на второто горко ислямът ще убие армиите на Рим. Те все още щяха да упражняват този начин на воюване, като нападат внезапно и неочаквано, но в онази история барутът беше изобретен и употребен за пръв път, така че второто горко представляваше начин на воюване, представен от внезапното нападение на убиеца, като освен това включваше и взривни вещества.

На 11 септември 2001 година третото горко на исляма внезапно порази с експлозивни духовните армии на Рим. Това събитие отбеляза началото на няколко линии на пророческа истина, но то ясно бе утвърдено върху двете предходни свидетелства на първото и второто горко. Събитието ясно показва, че както овластяването в милеритската история на 11 август 1840 година, когато се изпълни пророчеството за исляма на второто горко и ангелът от Откровение десета глава слезе, така и когато пристигна пророчеството за исляма на третото горко, това отбеляза слизането на ангела от Откровение осемнадесета глава на тази дата.

„Откъде идва твърдението, че съм заявила, че Ню Йорк ще бъде пометен от приливна вълна? Това никога не съм казвала. Казвала съм, когато гледах как там се издигат огромните сгради, етаж след етаж: „Какви ужасни сцени ще се разиграят, когато Господ се надигне, за да разтърси страшно земята! Тогава ще се изпълнят думите на Откровение 18:1–3.“ Цялата осемнадесета глава на Откровение е предупреждение за онова, което идва върху земята. Но нямам особена светлина относно това, което ще дойде върху Ню Йорк, освен че зная, че един ден големите сгради там ще бъдат съборени чрез обръщането и преобръщането на Божията сила. От дадената ми светлина зная, че в света има гибел. Една дума от Господа, едно докосване на Неговата могъща сила — и тези грамадни постройки ще паднат. Ще се разиграят сцени, чиято страховитост не можем да си представим.“ *Review and Herald*, 5 юли 1906 г.

Тогава движението „Future for America“ бе видяно от онези, които бяха готови да видят, като паралел на милеритското движение. Ислямът на третото горко стана първостепенен елемент на вестта от този момент нататък. Вдъхновението ясно учеше, че когато ангелът от Откровение слезе, късният дъжд щеше да настъпи.

„Късният дъжд трябва да се излее върху Божия народ. Един могъщ ангел трябва да слезе от небето и цялата земя да се озари от неговата слава.“ *Review and Herald*, 21 април 1891 г.

Когато Лъвът от Юдовото племе започна да разкрива по-широкото разбиране за късния дъжд, Той повеле Своя народ към книгата на Йоил, която е основна отправна точка по отношение на късния дъжд. В онзи момент някои от онези мъже, които се бяха присъединили към движението след 11 септември 2001 г., заключиха, че насекомите в Йоил, които унищожават Божията лоза и водят до пробуждането на Среднощния вик, представляват исляма. Те не можеха или не искаха да видят, че насекомите представляват Рим.

Мощната светлина, породена от разпознаването на тройното приложение на пророчеството по отношение на трите горко, прибави неосветена логическа опора към твърдението им, че насекомите представляват исляма. Както винаги се случва, щом бъде възприето някакво частно тълкуване, следва изопачаване на Писанията в опит да се поддържа лъжливата предпоставка. В усилията си да поддържат своя възглед те показаха, че не разбират принципа на образа и първообраза.

В богословските и библейските изследвания термините „тип“ и „антитип“ се използват, за да опишат връзка между два елемента, при която единият предобразява или предвъзвестява другия. Тази концепция често се включва в по-широките категории „сянка“ и „същност“.

Типът е събитие, личност или институция в Стария завет, която предобразява или предвъзвестява съответно събитие, личност или институция в Новия завет. Той служи като символичен предшественик. Антитипът е изпълнението или осъществяването на типа. Той е действителността, която е била предобразена от типа. Понятието за „сянка“ и „същност“ съответства на взаимоотношението между типа и антитипа. „Сянката“ представя (типа), докато „същността“ представя (антитипа).

И тъй, никой да не ви съди за ядене или пиене, или поради празник, или новолуние, или съботни дни; които са сянка на бъдещите неща; а тялото е Христово. Колосяни 2:16, 17.

Защото законът, като има сянка на бъдещите блага, а не самия образ на нещата, никога не може чрез същите жертви, които принасят непрестанно всяка година, да направи съвършени онези, които пристъпват. Евреи 10:1.

В спора след 11 септември 2001 г. относно Йоил и правилното отъждествяване на папския Рим като символизиран чрез четирите насекоми, като по този начин се очертава прогресивното разрушаване на лаодикийския адвентизъм, онези, които твърдяха, че насекомите са ислямът, не само поставиха неосветен акцент върху тройното приложение на трите горко, но също така посочваха образи, сочещи към първообраза на Рим, и твърдяха, че тези образи всъщност отъждествяват исляма. Като правеха това, те дадоха доказателство, че или не разбираха истински принципа на образ и първообраз, или вярваха, че изопачаването на образите е достойно средство за оправдаване на целта.

В настоящия спор относно Рим отново има доказателство, че онези, които поддържат погрешното схващане, че „разбойниците“ от Данаил, глава единадесета, стих четиринадесети, са Съединените щати, не разбират правилно нито тройното приложение на пророчеството, нито принципа на типа и антитипа.

Когато онези, които поддържат възгледа, че „грабителите“ са Съединените щати, се стремят да защитят своето становище, те прибегват до едно приложение на тройното приложение на трите Рима, за да „докажат“ уж, че съвременният Рим, третото проявление на Рим, е Съединените щати. С доверие, че те не дават съзнателно лъжливо свидетелство, а само проявяват сляпо невежество относно правилата на тройното приложение на пророчеството, те използват една пророческа характеристика на първите два Рима и твърдят, че една

характеристика от историята на Рим определя съвременния Рим.

Езическият Рим е първото от трите пророчески изпълнения на Рим. В Даниил, глава осма, езическият Рим е мъжкият малък рог. В глава втора езическият Рим е държавното управление. В Даниил 7 езическият Рим се разделя на десетчастно царство.

Второто проявление на Рим е папският Рим, който в осма глава е женственият малък рог, и който във втора глава е църковничество, и който в седма глава е рогът, говорещ богохулства и изтръгващ три рога. Езическият Рим е единна власт, но папският Рим е двойствена власт, представляваща папската църква като властваща над държавничеството на предходните политически структури на езическия Рим. През 1798 г. папската власт получи смъртоносната си рана, но тя не престана да бъде църква; престана единствено да бъде звяр от библейското пророчество, защото гражданската власт, която преди това бе контролирала, ѝ бе отнета.

Вторият Рим е папският Рим и той е действал като сила (звяр) на библейското пророчество само когато е имал способността да контролира държавната власт, за да осъществява своите богохулни замисли. Първият Рим беше единична сила, вторият Рим беше двойка сила, а третият Рим е тройка сила. Трите проявления на Рим се управляват от същите принципи, както всяко тройно приложение на пророчеството. Пророчески има три горко, три Вавилонa, три Рима и три Илиевци. От гледна точка на тип и антитип първите две проявления на което и да било от тройните приложения са типове, които предоставят сянката на третото изпълнение, което е антитипът и същността на тройното приложение на пророчеството.

При Рим отличителните белези на първите два Рима показват, че както езическият, така и папският Рим са давали титлата Pontifex Maximus на своя владетел. Следователно титлата на владетеля на съвременния Рим би била Pontifex Maximus — титла, която никога не е била приписвана на нито един президент на Съединените щати. Първите два Рима преодоляват три географски препятствия, за да установят властта си върху престола в съответния им исторически период. Няма доказателства Съединените щати да са преодолели три географски препятствия до 1798 година.

Първите два Рима имаха точно определен период от време, посочен за времето, през което щяха да властват върховно. В двадесет и четвъртия стих на Даниил единадесета глава езическият Рим е посочен като управляващ за „време“, или триста и шестдесет години, което той и правеше — от битката при Аксиум през 31 г. пр. Хр. до 330 г. сл. Хр. Многократно папският Рим е посочен като управляващ за хиляда двеста и шестдесет години след като трите рога бяха премахнати — от 538 до 1798 година. В Исаия, двадесет и трета глава, Съединените щати са посочени като царуващи седемдесет символични години, като дните на един цар, но те никога не премахнаха три географски препятствия преди своето управление за седемдесет символични години.

Съвременният Рим е представен като преодолява трите географски препятствия — южния цар, славната земя и Египет — в Даниил, глава единадесета, стихове четиридесети до

четиридесет и втори; и когато тези три препятствия бъдат победени и доведени в подчинение на Рим, тогава те образуват тройния съюз на змея, звяра и лъжепророка. Йоан също така ни уведомява, че смъртоносната рана на папския звяр е изцелена и че след това той управлява в продължение на четиридесет и два символични месеца.

И видях една от главите му като че ли смъртно ранена; и смъртната му рана оздравя; и цялата земя се почуди и тръгна след звяра. И се поклониха на змея, който даде власт на звяра; и се поклониха на звяра, казвайки: Кой е като звяра? и кой може да воюва против него? И даде му се уста да говори надменни думи и богохулства; и даде му се власт да действа четиридесет и два месеца. Откровение 13:3–5.

Звярът, който управлява в продължение на четиридесет и два символични месеца, след като смъртоносната му рана е изцелена, е римската власт.

Пророчеството от Откровение 13 заявява, че властта, представена чрез звяра с агнешки рога, ще накара „земята и живеещите на нея“ да се поклонят на папството — символизирано там чрез звяра „подобен на леопард“.... И в Стария, и в Новия свят папството ще получи почитта в уважението, отдавано на неделната институция, която се основава единствено върху авторитета на Римската църква.“ Великата борба, 578.

Езическият, първият Рим, управляваше върховно в продължение на триста и шестдесет години в изпълнение на Даниил, глава единадесета, стих двадесет и четири, и стори това, след като премахна три географски пречки в изпълнение на Даниил, глава осма, стих девети.

Папският, вторият Рим, управляваше върховно в продължение на хиляда двеста и шестдесет години в изпълнение на няколко библейски пасажа, и стори това, след като отстрани три географски пречки в изпълнение на Даниил, глава седма, стихове 8 и 20.

Съвременният Рим побеждава южния цар в четиридесетия стих на Даниил единадесета глава, а след това в четиридесет и първия стих побеждава славната земя, и в четиридесет и втория стих побеждава Египет. Съвременният Рим е северният цар от единадесета глава на Даниил.

Езическият, първият Рим, беше преследваща сила, а папският, вторият Рим, беше преследваща сила; следователно и съвременният Рим ще бъде преследваща сила.

Съединените щати ще участват в третото гонение, осъществено от съвременния Рим, но това не отъждествява Съединените щати с папската власт; то просто посочва една особеност в отношението на Съединените щати към папската власт в последните дни.

Онези, които желаят да твърдят, че Съединените щати са „грабителите на твоя народ“ в последните дни, използват тройното приложение на трите Рима, за да отъждествят погрешно Съединените щати. Погрешният метод, който те прилагат в контекста на едно тройно приложение, се основава върху това да се установи една характеристика на първите два Рима и да се настоява, че третият Рим е пророческа характеристика на Рим, а не самият Рим.

Те посочват първия исторически неделен закон на Константин през 321 г., а след това неделния закон на папски Рим през 538 г., за да твърдят, че скоро идващият неделен закон в Съединените щати определя Съединените щати като съвременен Рим; също така смесват погрешното си приложение, като свързват предупреждението на Исус да бягат, когато се появят „мерзостите на запустението“, за които говори Даниил, с неделния закон. „Мерзостта на запустението“, за която говори Исус, сочи към два неделни закона в последните дни, но символиката е съвсем различна, тъй като това е предупреждение да се бяга, а не предупреждение да се отбягва белегът на звяра. Тяхната погрешна идея дори не отчита, че в последните дни има два конкретни неделни закона.

И тъй, когато видите мерзостта на запустението, за която е говорил пророк Даниил, стояща на светото място, (който чете, нека разбира:) тогава онези, които са в Юдея, нека бягат по планините; който е на покрива, да не слиза, за да вземе нещо от къщата си; и който е на полето, да не се връща назад, за да вземе дрехите си. А горко на бременните и на кърмачките в онези дни! И молете се бягството ви да не бъде зиме, нито в съботен ден. Матей 24:15–20.

„Мерзостта, която докарва запустение, за която е говорил пророк Даниил,“ беше знамение, което Исус даде на Своя народ, за да посочи кога трябва да побегнат от надвисващото разрушение на Йерусалим, когато езическият Рим обсади, а след това и унищожи светилището и града от 66-а до 70-а година сл. Хр.

„Исус обяви на слушащите ученици съдбите, които щяха да се стоварят върху отстъпилия Израил, и особено възмездното отмъщение, което щеше да ги постигне за тяхното отхвърляне и разпъване на Месия. Безпогрешни знамения щяха да предшестват този страшен завършек. Ужасният час щеше да настъпи внезапно и бързо. И Спасителят предупреди Своите последователи: „И тъй, когато видите мерзостта на запустението, за която е говорил пророк Даниил, че стои на светото място (който чете, нека разбира), тогава онези, които са в Юдея, нека бягат по планините.“ Матей 24:15, 16; Лука 21:20, 21. Когато идолопоклонническите знамена на римляните бъдат издигнати на святата земя, която се простираше на няколко стадия извън градските стени, тогава Христовите последователи трябваше да намерят безопасност в бягство. Когато предупредителният знак бъде видян, онези, които биха избегнали гибелта, не трябваше да се бавят....“

„Нито един християнин не загина при разрушението на Йерусалим. Христос бе дал предупреждение на Своите ученици и всички, които повярваха на Неговите думи, бдяха за обещания знак.... Без забавяне те избягаха на безопасно място — в града Пела, в Перия, отвъд Йордан.“ Великата борба, 25, 30.

С приближаването на 538 година християните от онази епоха осъзнаха, че църквата е била покварена чрез компромис с религията на езичеството, и въз основа на предупреждението на Христос, в съчетание със светлината, дадена чрез свидетелството на апостол Павел във 2 Солунци, глава втора, те избягаха в пророческата пустиня на хилядата двеста и шестдесет години.

„Но преди пришествието на Христос трябваше да настъпят важни развития в религиозния свят, предсказани в пророчеството. Апостолът заяви: „Да не се разколебаете лесно в ума си, нито да се смушавате ни чрез дух, ни чрез слово, ни чрез послание, уж изпратено от нас, като че ли Господният ден е настъпил. Никой да не ви измами по никакъв начин; защото това няма да бъде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който се противи и се превъзнася над всичко, което се нарича Бог или на което се отдава поклонение, така щото той, като Бог, седи в Божия храм и представя себе си за Бог.“

„Думите на Павел не биваше да бъдат тълкувани погрешно. Не трябваше да се поучава, че той чрез специално откровение е предупредил солунците за непосредственото идване на Христос. Подобно становище би предизвикало смущение във вярата; защото разочарованието често води до неверие. Затова апостолът предупреди братята да не приемат никаква такава вест като идваща от него и пристъпи да подчертае факта, че папската власт, така ясно описана от пророк Даниил, тепърва щеше да се издигне и да поведе война против Божия народ. Докато тази власт не извърши своето смъртоносно и богохулно дело, напразно би било църквата да очаква идването на своя Господ. „Не помните ли — запита Павел — че, когато бях още при вас, ви говорех това?“

„Ужасни бяха изпитанията, които предстоеше да връхлетят истинската църква. Още във времето, когато апостолът пишеше, „тайната на беззаконието“ вече беше започнала да действа. Събитията, които трябваше да настъпят в бъдеще, щяха да бъдат „по действието на сатана, с всякаква сила, знамения и лъжливи чудеса, и с всякаква измамливост на неправдата у ония, които погиват.“

„Особено тържествено е изявлението на апостола относно онези, които биха отказали да приемат „любовта към истината“. „Затова — заявява той за всички, които съзнателно биха отхвърлили вестите на истината — Бог ще им прати силно заблуждение, за да повярват на лъжа; та да бъдат осъдени всички, които не повярваха на истината, а благоволиха в неправдата.“ Хората не могат безнаказано да отхвърлят предупрежденията, които Бог в милост им изпраща. От онези, които упорстват да се отвръщат от тези предупреждения, Бог оттегля Своя Дух, оставяйки ги на измамните, които обичат.“ Деяния на апостолите, 265, 266.

Компромисът между езичеството и църквата беше предупредителният знак, който доведе християните от онази епоха до отделяне от папския Рим; но трябва да се отбележи, че светлината, която Павел прибави към Исусовото предупреждение да бягат, е същият пасаж, за който Уилям Милър разбра, че „ежедневната“ от книгата на Даниил представлява езическия Рим. Пророческата връзка между това езическият Рим да възпира, а след това да отпадне, за да може папският Рим да се възкачи на престола, беше истина, която трябва да бъде разбрана; защото последиците от неразпознаването на тази пророческа връзка биха донесли силно заблуждение върху онези, които не възлюбиха тази истина. Сестра Уайт разглежда същата история:

„Беше необходима отчаяна борба, за да могат онези, които искаха да останат верни, да устоят твърдо срещу измамните и мерзостите, прикрити в свещенически одежди и

въведени в църквата. Библията не беше приета като мерило на вярата. Учението за религиозната свобода беше наричано ерес, а неговите защитници бяха мразени и преследвани.

„След дълга и ожесточена борба верните неколцина решиха да прекратят всякакъв съюз с отстъпилата църква, ако тя все още отказваше да се освободи от лъжата и идолопоклонството. Те видяха, че отделянето е абсолютна необходимост, ако искат да се покоряват на Божието слово. Не смееха да търпят заблуди, гибелни за собствените им души, и да дават пример, който би изложил на опасност вярата на техните деца и децата на децата им. За да осигурят мир и единство, те бяха готови да направят всяка отстъпка, съвместима с верността към Бога; но чувстваха, че дори мирът би бил купен на твърде висока цена чрез жертвата на принципа. Ако единството можеше да бъде осигурено само чрез компромис с истината и правдата, тогава нека има различие, и дори война.“
Великата борба, 45, 46.

Пророческата връзка между Съединените щати и папството в последните дни е била предобразена и подчертана чрез Павловото отъждествяване на връзката между езическия и папския Рим в периода, водещ към 538 г. сл. Хр. В тройното приложение на Рим езическият Рим изпълни думите на Исус, които определят мерзостта на запустението като знак за бягство, и папският Рим също изпълни думите на Исус. Сестра Уайт посочва още едно изпълнение на Христовите думи.

„Сега не е време Божият народ да привързва чувствата си или да трупа съкровището си в света. Не е далеч времето, когато, подобно на първите ученици, ще бъдем принудени да търсим убежище в пустинни и уединени места. Както обсадата на Ерусалим от римските войски беше знакът за бягство за юдейските християни, така и присвояването на власт от страна на нашата нация чрез указа, налагащ папската събота, ще бъде предупреждение за нас. Тогава ще е време да напуснем големите градове, като подготовка за напускането и на по-малките, за уединени домове в усамотени места сред планините.“ Свидетелства, том 5, 464.

За християните от времето на Христос предупреждението посочи кога да избягат от Йерусалим. През петия и шестия век предупреждението подтикна християните да избягат в пустинята.

И жената побягна в пустинята, гдето има място, приготвено от Бога, за да я хранят там хиляда двеста и шестдесет дни.... И на жената се дадоха двете крила на голям орел, за да отлети в пустинята, на своето място, гдето се храни за време, времена и половин време, далеч от лицето на змията. И змията изпусна из устата си след жената вода като река, за да я завлече реката. Но земята помогна на жената; и земята отвори устата си и погълна реката, която змейът изпусна из устата си. И змейът се разгневи против жената и отиде да воюва с останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството на Исус Христос. Откровение 12:6, 15–17.

Исус винаги илюстрира края на едно нещо с началото на същото нещо, защото Той е Алфа и Омега. Предупреждението за мерзостта на запустението в историята на папския Рим беше

разпознато, когато папската власт беше разпозната като стояща на святото място.

Предупреждението е записано от Матей, Марк и Лука, и всяко от тези свидетелства съдържа лека разлика в изразите. Матей казва: „И тъй, когато видите мерзостта на запусцението, за която е говорил пророк Даниил, да стои на святото място“, а Марк казва: „когато видите мерзостта на запусцението, за която е говорил пророк Даниил, да стои там, където не трябва“. Лука казва: „когато видите Йерусалим, обкръжен от войски, тогава знайте, че запусцението му е наближило. Тогава онези, които са в Юдея, нека бягат по планините.“

И трите свидетелства се прилагат заедно. В едно по-специфично приложение споменаването у Лука за това, че Йерусалим е обкръжен от войски, определя предупреждението, че когато езическият Рим започна обсадата си срещу Йерусалим в 66 година сл. Хр., християните, които все още бяха в Йерусалим, трябваше незабавно да побягнат. Споменаването у Матей на „святото място“ съответства на това, че Павел посочва „човека на греха“, който „седи в Божия храм, представяйки себе си, че е Бог“, като по този начин представлява папското изпълнение на „мерзостта на запусцението“. Марко посочва мерзостта на запусцението, стояща там, където не трябва, и това съответства на предупреждението да се бяга, дадено на адвентизма в последните дни. Две от предупрежденията са свързани със заповедта, че който чете предупреждението, трябва да разбира, и всички те се отнасят до белег, който трябваше да извести християните от съответната епоха да побягнат.

Погрешното прилагане на едно тройно приложение, което е представяно погрешно от онези, които твърдят, че „разбойниците от твоя народ“ са Съединените щати, води до извода, че когато „мерзостта на запусцението“ се изпълни при неделния закон в Съединените щати, тогава наложеният неделен закон определя Съединените щати като Съвременен Рим, защото както езическият, така и папският Рим по-рано са налагали неделен закон.

Проблемът с това погрешно приложение е, че неделният закон на езическия Рим се появява през 321 г. сл. Хр., докато изпълнението от страна на езическия Рим на „мерзостта на запусцението“ настъпва през 66 г. сл. Хр., 255 години преди неделния закон от 321 г. Така също и компромисът, който пороци „човека на греха“, вече се извършваше по времето на Павел, който каза: „тайната на беззаконието вече действа“, а папският неделен закон дойде повече от четири века по-късно. Първите двама свидетели в едно тройно приложение на пророчеството установяват характеристиките на третото изпълнение в последните дни. „Мерзостта на запусцението“ в последните дни, въз основа на две исторически свидетелства и три библийски записа на Христовите думи, представлява предупреждение за бягство, а не налагане на неделен закон.

В следващата статия ще разгледаме подробно защо това приложение е погрешно в контекста на установените правила, свързани с тройното приложение на пророчеството, и защо отъждествяването на неделния закон в контекста на предупреждението, дадено от Христос, представлява погрешно представяне на пророческата история.

„Този компромис между езичеството и християнството доведе до развиването на „човека на греха“, предсказан в пророчеството като противящ се и превъзнасящ себе си

над Бога. Тази гигантска система на лъжлива религия е шедьовър на сатанинската сила — паметник на неговите усилия да се възкачи на престола, за да управлява земята според своята воля.“ Великата борба, 50.